

NYKOLAI RUBȚOV

(1936-1971)

***

Să ne-odihnim acum,
Pământ al meu,
De fapte mari,
De drumuri colbuite!
Răsună iarba!
Valul cîntă lin
Și soarele
Zenitul îl aprinde.
Acolo, peste mări
De veselie,
Pământ al meu,
Ce lacom am trăit
Și, dincolo de-a ta
Nemărginire,
Cîte minuni
Nu m-au înlănțuit !

Dar orice-a fost,
De-acolo, de departe,
Ca pe-un noroc
Eu pacea ți-am păstrat
Și-s fericit
Cînd norii trec ca gîndul
Pe cerul tău
Atîta de curat…

Mă jur acum,
Mă jur pe-ntreaga fire,
Că voi slăvi
Doar cerurile-ți clare
Cînd lira mea,
Solemnă și domoală,
Va ridica o pînză-n depărtare!

Și-n jurul dragostei
Neostoite
De lunci pe care
Iarba am cosit
Se-nvîrte viața mea
Pe neștiute,
Precum în jurul axei
Tu, pământ…

***

“Luna blîndă plutește pe rîu”,-
Un glas tînăr îngînă ușor.
Peste liniștea mării de grîu
Vise de-aur încet se cobor.

Chipuri crunte de-ostași nu mai văd
Sau incendii pe-un cer răscolit.
N-aud pasărea – n vuiet dement,
Nici cuvinte în graiul răstit.

Duhul morților, neliniștit,
Nu-și mai face spre inima-mi drum.
Tot mai rar de triste ți cucerit,
Ca un zeu merg prin pacea de-acum.

Roua asta – de unde-o veni? –
Stele mici pe copaci licărind.
Și de unde atîtea lumini
Peste patrie-n noaptea de-argint!

Pare-un cîntec de cor murmurat,
Pare-o troică ușor lunecînd.
Și prin somnul pădurii de brad
Clopoței se aud clinchetînd…

CÎNTECUL IERNII

Să nu-mi prezici tristețe și durere.
La noi în sat luminile mai ard!
Gingaș desface vălul ei de stele

Tăcuta noapte-n aeru-nghețat.

Făclii preasfinte, molcomă lumină…
Pelinu-n cîmp foșnește-ncetișor…
Am mers pe drumuri trudnice, haine
Și rătăcit pe ele e-al meu dor.

Cu zîmbetul sfios m-așteaptă-o fată,
Zîmbesc și eu cu sufletu-mpăcat.
Durerea mea întreagă e uitată
Și stele albe tremură înalt.

Cine-mi spunea că lunca viscolită
Și părăsită-n ceață-a amuțit?
Cine-mi vorbea de vise risipite?
Prietene, cu toate-au nălucit.

Să nu-mi prezici tristețe și durere.
La noi în sat luminile mai ard!
Gingaș desface vălul ei de stele
Tăcuta noapte-n aeru-nghețat.

SĂ PLUTIM…

În pîcla caldă a zilei,
Trezim din somn un fiord.
-Hei, căpitan, pe mine
Ia-mă întîi la bord !

Să plutim, să plutim
Sub ziduri de țintirim,
Pe lîngă sfinte ruine,
Pe lîngă drame străine…

Du-mă de gînd departe!
Mare plictis a gîndi!
Cerul cu stele-i noapte!
Cerul cu soare-i zi!

Să plutim, să plutim,
Maluri cu sălcii trec lin,
Ochi care cheamă, clari,
Ochii iubiți, orfani…

Iar de-oi muri, nu plînge,
Candela-n colț o stînge,
Dă-le la neamuri știre
Și-apoi, să vii la mine.

Unde m-au pus ți-or zice
Într-un ținut de departe.
La căpătîi - o cruce,
C-așa-n Rusia se cade.

Să plutim, să plutim…

ULTIMA TOAMNĂ

Intra… și toți erau în sărbătoare.
Doar el știa ce singur e. Ca-n vis,
Privea străine chipuri, zîmbitoare,
Dădea să plece… rămînea…învins!

Și-a înțeles că voia i-i străină,
(Dar la răspîntii poți avea răgaz?)
Că-n liniștea cîmpiei de lumină
Așteaptă frații lui demult uitați.

Și mîndrul cap, pentru întîia oară,
Serghei Esenin l-a plecat mîhnit.
Între pereții suri presimte toamna
Și, pustiit, pămîntul adormit.

Traduceri din l. rusă: LIVIA COTORCEA